

ИНТЕРПРЕТАЦИЈЕ

ДИМИТРИЈЕ ПОПОВИЋ У ПАРИЗУ

Ален БОСКЕ

МИТ О ЧОВЕКУ КОЈИ ЈОШ УВЕК НЕ ЗНА КУДА ИДЕ

(...)

Димитрије није презао и одбацио искуство прошлости. Јасно је да сликати данас није као сликати у доба Енгра, Рубенса или Делакроа. Потребно је нешто више, иначе би сликар био имитатор. А то нешто више код Димитрија је оштрина потеза, његова брзина у којој је један покрет садржан већ у следећем, а следећи у претходном затим врста катаклизме времена и простора у људском телу, дезинтеграција и реинтеграција у исто време.

У његовом цртежу и слици, задивљен сам што у једном те истом потезу налази и рођење, и смрт, и ускрснуће. Време је поништено, или, тачније речено, различита времена су сажета у једном тренутку. Све је то урађено са зачубујућом вештином и сигурним потезом. Он показује да људско тело данас прихвата и празнину, што је у класично доба било незамисливо. Данас је могуће представити део скелета, раме, карлицу, а остали део није неопходан. Нуклеарно доба чини да је тело распаднуто и испарчано, што нам Димитрије показује пластичним мајсторством.

Лако је правити руке, набацивати или лепити материјал, лако је одбацивати фигуру, измислити нешто што не вреди да буде измишљено, али је тешко укључити се у традицију, јер тој традицији треба дати нови облик, нови дух. Овде мислим на Димитријеву „Јудиту“ или на „Омаж а Леонардо“. Има ли шта лепше, шире и амбициозније за једног ствараоца него да да своју верзију постојећем миту? Све постојеће из прошлости имамо право да модернизујемо и учинимо актуелним. Та актуелизација је важна и ризична. Димитрије нам показује да је стварање перманентан захтев према себи, рад, продубљивање. Он нам даје лекцију из етике непрестаног стварања мита о човеку који још увек не зна куда иде.

Почетком маја у југословенском Културно-информативном центру у Паризу представљена је монографија „Димитрије“ као и неколико уметничких гравира. О књизи су говорили: Ален Боске, познати песник и ликовни критичар и Марк Деберг, уважени историчар уметности који је проучавао мајсторе ренесансе као и сликарство Србије и Македоније између 14 и 16 века.